

Czíslo 9.
28. februara.

Ponuha i Bóh!

Lětník 25.
1915.

Sy-li spěwai,
Pilnje džělai,
Strowja če
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróčeny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwość da.

Njeh ty spěwas,
Swérny džělaš
Wědne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpodň ty.

Zi njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew če!

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo šóđdu šobotu w Ssmolerjez knihicjichčeřni w Budyschinje a je tam sa schtwórlétetu pschedplatu 40 pj. dostacj.

Njedžela Reminiscere.

Luk. 9, 51—56.

Jesuš je na puczu do Jerusalema, so by czerpil, kaž běše wěschene. Czož běše dopjelnjeny. Duzh na puczu pschiindže wón do Samariškeje. Wón pósłala předy ſwojich pósłow, so bychu jemu hospodu pschihotowali. Prjedy njeho dže ta proſtwa: Wsmicze jeho horje! Czi wobydlerjo pak ſo wobaraja, jeho horje wſacj. Jan a Jakub ſo roshněwataj na tych ludži a chzedža na nich wohén ſ njebjes padnyč dacj; ale Jesuš jimaj wobara. Tež nětko Sbóžník pósłow trjeba, jemu hospodu pschihotowacj. Tež na naš pschiindže to ſłowo: „Wsmi jeho horje!“ A tola napominanje dyrbimy my dale njeſcz.

Dwoje napominanje w poſtnym čaſku:

1. Wsmi Jesuša horje.
2. Njeſč tole napominanje dale.

1. To měſtačko, w kotrymž Jesuš hospodu pyta, ſo w teſceže njepomenuje. Jesuš da ſwoje pschiindženie pschipowjedacj. Wón je ſo dal do předy pschipowjedacj, předy hacj je do ſweta pschiichol, psches profetow. Tež dženža ſczele wón ſwojich pósłow a da proſhyč: Wsmicze Jesuša horje! Tam je wón někotrych pósłow wupóſlaš, ſnanu dweju abo tſjoch. Wón ma wjèle ſlužobníkow. Wſchitzu dyrbja jemu ſlužicj. Tež wjeſela a ſrudoba ſu jeho pósli. Te ſo wón tebi hžom pschipowjedacj dal? Wěſče. Nětko ſažo psches ſłowo Bože. Wón chze w poſtnym čaſku ſ polnym žohnowanjom ſwojego ſchiza

k nam pschińč. Njetrjebacze wý wſchitzu wodacze hrěchow? Wodacze hrěchow chze wam dacj. Šchijowaný je wam jo dobyl. Njetrjebacze wý měr? Schtraſa leži na nim, so bychmy my měr měli. Njetrjebacze wuhojenje ſa ſwoje ranj? Psches jeho ranj ſmy my ſahojeni. Njetrjebacze troſhta we ſwojim czerpjenju? Wón je wash troſht. O duž wſmicze jeho horje! Kac je móžno, jeho wotpokaſacj? A tola ſo stanje. Tam w Samariji jeho wotpokaſachu, dokelž běſche ſwoje woblicžo do Jerusalema wobrocíl k hicžu do Jerusalema; pschetož Samariſzh žaneho towarziswa ſe ſidami njemějachu. Tale pschicžina, ſo jeho tam horje njewſachu, je tola hſchicze roſymicj. Alle ſchtó móže to ſroſymicj, hdvž ſchecženjo jeho njehadža horje wſacj? A tola je hſto tažama pschicžina kaž tam: Haj, hdvž by Jesuš do Jerusalema njehol! Hdvž by ſo wo ſchizu a czerpjenju njeprédovalo! Jeno ſo ſebi wón njebi žadał, so bychmy ſlēdžili ſa jeho stopami! A tola wsmi jeho runje horje jako teho czerpjazeho, ſchijowaneho; daj ſebi jeho wotrocžowski ſchtalt lubicj, potom budžes runje derje khmany, jeho tež w ſchtalcze kraſnosće wohladacj a džela měcz na jeho kraſnosći.

2. Schtóž je Jesuša horje wſal, tón njeſč to napominanje dale njeſče: Wsmicze Jesuša horje! To pak dyrbí ſo na prawe waschnje ſtacj, niz taſ, kaž chyzſchtaj Jan a Jakub wohén dele padnyč dacj na Samariſkých ludži, ſotſiž jeho horje njewſachu. Wěſče leži w jeju ſahorjenju luboſcž k Jesušej — ale tola jako ſchecženjo njeſměny ſ mječom a wohnjom ludži k temu ſenjeſej wobrocicj chyzcž (ſcht. 54.). Niz ſe ſlym ſłowom, ſ cželnym roſhorjenjom,

niz s lesczu a s mozu chzemym temu knjesej pucz pschihotowac, ale s czistej myßlu. Niz woheń dyrbimy s njebeß dele wołacz, czlowiekow smicic, kaž tež niz schczepowzy sapalec, hinał wérjazych spalic — nè, hdz chzemym, so by woheń s njebeß padnył, njech to żadyn druhu njeje, khiba ton, wo kotrymž je Jesuš prajil: „Sswjatym Duch budze waß s wohnjom kschic!“ Tutu kschzenizu Ducha chzemym ſebi sa naß a sa drugich požadac! Ach, so bychmy ſhreczi byli wot plomjenjow ſwiateje luboscze k Jesuſej! Czehodla jeho lubujemy? Dokelž je wón ton, kiž je pschiſchoł, niz so by czlowiekow dusche ſkaſyl, ale so by je ſdzerzał. Wsmi jeho horje, wostaj jemu hospodu a pschihotuj jemu pola drugich hospodu s czichim duchom!

Hamjen.

Pokutny dzeń.

Czichi pjak a pokutny dzeń, to staj dniej, nad kotrymajz czischina knjezi na torhoschzach a drohach, czischina w domach a dworach, czischina tež we wutrobach a duschach. Czichi pjak je kschiz na Golgatha, kotryž czischinu porucza, pokutny dzeń pak kschiz w ludu a kschiz w domje, kiž k czichemu pschepytanju wutroby, k czichemu ſastupej do Božego domu napomina. Haj, kschiz je, kotryž móže ſo s dobrym prawom ludowym kschiz mjenowac, dokelž zyłemu ludej czežko na thle leži a jemu tak někotry bólny ſwuk, haj ſznamo tež tak někotre „běda“ wuwabja. W czim wobsteji tónle ludowy kschiz naſchego czaſha? Njeje to tuta ſzurowa, krwawna, njesbózna wojna, pod kotrejž wſchitz tak czežko czeřpimy? To je ſawěrnie kschiz ſa naſch lud, na kotrymž ma wón wulku czežu njeſcz. Njedrbjał naß tónle kschiz do czischiny wjeſcz, so bychmy ſebi jako kſhesczienjo pod kschizom merneho ſerschty ruzh ſawdawali k ſwiatemu ſwjaskej mera a ſlubili, so chzemym jako bratsja w jednocze mjes ſobu živi byc a wostac? To je naſcha ſwjata kſhesczijanska pschiſluschnoscž dženſnichy pokutny dzeń. Prjecz je wſchel hidu, s kóždym wadženjom; pschetož ſe kſhiza na Golgatha klinci hlož: „Nowu pschikafiju dam ja wam, so bychce ſo mjes ſobu lubowali!“ — Schtož pak ma ſwoj wobſebit kschiz njeſcz we ſwojim domje, ton daj ſo s tymle kſhizom wabiež do ſwiateje czischinu ſastupa do ſebje ſameho, ton phtaj a pruhuj we ſwojej ſamſnej wutrobie, ſwojej ſamſnej ſandzenosczi, hacž wón njeje tónle kschiz psches ſamſnu winu ſebi na ſwojej ramjeni położil. Tazke pruhowanje ſebje ſameho psched wocžomaj Wſchewódomneho je lepsche, dyžli wſchitko ſkorženie a ſdychowanje; pschetož wono naß k temu czehnje, kotryž ſranjene ſawjasuje a hoji, k temu, kotryž naſemjenu ſezinu njedolemi a žehliwy ſužoh njeſuhaſnje, k temu, kotryž je prajil: „Sbózni ſu czi ſrudni, pschetož woni budža troſchtowani“, k temu, kotryž pschiſchoł je, so by phtal a ſbózne cžinił, schtož ſhubjene je. Duž, ty kſhiznoscherjo, ty kſhiznoscherka, wostaj ſo ſkorženia, wostaj ſo ſdychowanja, ſhlađuj k njemu horje s czichej ſczeřpliwoſcę, ſe ſwiatym dowěrjeniom, potom njebudze tebje twój kſhiz wjazy czischecz, potom budze ſo mér do twojeje wutroby wuliwac, ſloddli, czichi mér, kptryž węčnje wostawa.

F.

Bóh je wſchudże.*)

- O Božo, ty ſy wſchudże,
We ſpočatzku bě druhdže,
Wſchē horje, dołh praja:
A móřske žołmy ſnaja
- tež pola naß,
haj, w kóždym czaſ,
džel ſy a nót
wſchē twoju móz.

* Dla pobrachowanja městna tydženja móžno njebe.

2. Héw kſhidla ſerow dajež

Mi nosy phtac ſtajcze
Wſchal Boža ruka mózna
So čerta pschemóz nótyna
nam njeſchłodža.

3. Bych ſhodžil w hwěſdach jaſnych

tam dalokich,
Po Božich puczach kraſnych
taſ wýſokich;
Schto měricz te ſej ſwéri
we mudroſci?
Hdze tajki hordaczk ſchéri
ko czlowieczi?

4. Ty wobhoniſch mje wſchudže

a ſeſnawasch,
Njech ſteju, ſhodžu druhdže,
mje wobhahasch;
Wěſch moje ſłowa prajne
wot naſdala,
Tež hižom myſle tajne
wſchē ſ daloka.

5. O Božo, ty tež wſchudžom

wſchō ſastarasch,
Schtož potrjebaſu, ludžom
we hnadze dasch;
Schtož móz ſrwě Chrysta cžuje,
ſo wucžiſci,
Kiž pak blud wobžaruje,
ton wobsteji! —

Hanzo Koncan w Rownom.

Tsi lěta w Ruskej.

Historiſka originalna powjeſcz ſ Napoleonowych wojnow.

Spíšak M. A. Kral.

(7. poſractowanje.)

Schto dyrbjachmy nětko ſapocžec? Běchmy nimale zyle naſh a — schtož bě hiſcheje hōſche — hlož naß žałostnje czwiłowasche. Wſcha nadoba bě nam wſata; my tež ani nožka wjazy njeſjachmy; běchmy ſhodži kaž wjelli na ſodže. K wobgranju ničeho wjazy njeſjachmy a naſche konje běchu tež prjecz. Wobwjeſhwski hlowy wokolo ſo hladachmy, ale niz dołho, pschetož lědy běchu burjo naſchu njeſoz ſpóſnali, dha naß ſe wſy wu hnachu, a my tež niz dörtka zyrobj njeſtachmy.

Duž dha ſo ſažo dale wleczichmy do czmoweje nozil won, njeſjedžo, hdze naß dróha wjedže. Nam pak bě tež wſchō jene, hdze naß naſch pucz wjedžishe; do wjetſchego njeſboža wěſcze niz. Běchmy zyle ſtruscheni, a duž bě nam wſchō prawje. Tež hdz by naß ſchtó ſaraſycz čzył, my ſo temu pschecziweli njebychmy, taſ jara naß njeſbože czischeczesche. Nam bě, kaž bychmy ſrjedž morja na holej ſtale wižali. Smjerež ſy nam jara luba była; ſiwenje bě nam wobčežne. Ženo Bogel hiſcheje wſchu nadžiju njeſpusheži, ale naß k dalehicžu napominasche. Wjes jeho wabjenja bychmy my ſměrom w ſežu ležo wostali, hacž by naß ſmjerč wot czelnego hubjenſtwa wupſchahnha. Wón nam pschetož pschiręžowasche a duž ſo my taſ někaſ dale wleczichmy. Naſcha rubjana drasta bě žałostnje roſtorhana, a wichor wſchudże psches nju dujeſche, ſo nam taſ ſubj klepotach. My běchmy žałostnje sprózni, a móžeſche wokolo połnožy byc, jako korežmu w bliſkoſci jeneje dróhi nadeñdzechmy. Wſchitko ſtejſche tu ſwotankane, pschetož dom bě wopuschzeny. My jedze dla zyly dom pschepytachmy, tola nicžo dale njenamałachmy, hacž jeno horſtu ſuchich ſchłorežiczkow. Taſ

twjerde hacž wone běchu, sa naš běchu tola drohe kubko. W domje pschenozowacž pak ſebi njewěrjachmy, pschetož wobydlerjo mohli jón ſapalicž, hdý bychu pýtnyli, ſo tam tajžy njeſubi hoſčo twjerde drěmaju. My teho dla do bliſkeje ſahrody džechmy a ſaleſhchmy tam do maleje ſhěſti. Tu ſtejſeche wulke drjewiane ſorto, a do teho ſo lehnychmy, ſo bychmy trochu poſpali. Mały domik bě domjaza ſupjelniza. Tajku ſupjelnizu ma ſkoro kóždy dwór w Ruskej, a prawoſławni Ruſkojo ſo w njej kóždy pýatku ſupaja. Religia jim to pſchilaže. W tajkej ſupjelnizy nětlo ſpachmy, hejſo-li je to ſpanje, hdý cži zyku nót ſuh ſchipja. Kano ſahe ſo na puež podachmy; kóždy mějeſche jeno twjerdu ſchłoreziežku pod ſubami.

Tak puczowachmy ſaſo dale a buchmy na druhi džen ſchec to ſwjeſeleni, ſo naſdala wjesku wuhladachmy. Bjese wſchego ſomđenja do njeje ſastupichmy — ale wjeska bě tež zyle prýſdna; wſchón lud bě roſcěſkaſ. My wſchitke domy pſchephtachmy, ſo bychmy tola něſhto k jědži naſeſhli. Ale prýza bě ſkoro podarmo naſožena. Sklonečne namakachmy w roſpadanej hromadu cželatko na ſchtryku — ale wone bě hižom dawno morwe. Hſopodař bě ſruwy wotwiedl a na cželo poſabyl. Sa naš pak bě to njeſmało dobra pyczeń, duž hnydom cželo k jědži pſchihotowacž počzachmy. Ale to bě cžejke dželo, pſchetož my žaneho noža k temu njeſeſachmy, a hacž runjež naš hlođ w brjusche drějeſche, dha tola cželo ſ koſcěmi a kožu jěſcz njeſožachmy, kaž to džiwiſe ſwérjata cžinja. Duž ſamachmy ſebi ſije a ſ nimi kožu wot czeleczja drějachmy. To bě wobužne ſchtapanje a tola nam ſhěny w hubje hromadu běžachu, taſ ſo na miažo wjeſhelachmy. Doſho pak w domje njewoſtachmy, pſchetož Ruſkojo mohli pſchińc a nam naſchu pyczeń wotehnacž. Duž wſachmy miažo na kribjet, ſaſtupichmy hľubſho do hole a ſadželachmy ſebi wulki woheń. Nětlo tyknachmy miažo na ſije a je trochu we plojenjach pražachmy. Wone nam jara derje ſkodžesche, hacž runje k njemu ſół a popjeſt poſrachowasche.

Nětlo ſaſo ſ ſeſchej nadžiju dale krocžachmy. Miažo pak daſoko njeſoſhahſche, taſ ſo bu naſche hubjenſtwo bórſy ſaſo jara wulke; a wýſche teho běchmy w njeſnatym ležu, hdžej ani puczika wiđječz njebe. A bychu-li naš nětlo holenjo nadpaňhli, dha njebudžichmy ſo, wobracž mohli, pſchetož naſcha hľuboſež a bojoſc njeſmała njebe. Po doſhim woſkoſbludženju w ležu namakachmy pak tola ſkonečne někaſku ſchjeſeku, po kotrejž ſo dale wlečichmy. Sa něhdj hodžinu dowjedze naš puczik k někaſkej kuži. Kaž ſoſdache, dha tu woſolni holenjo po wodu hromadu; na to poſaso-wasche ſ najmjeňſha wuteptana cžer. Žow pak ſo nam ſ pſchi-hližowazym wjeſzorom ſchriežka ſboža doſta, pſchetož my wuhladachmy naſdala ſhynou kólnju, w kotrejž bě hiſčeze tójschto ſhyna ſawoſchtowanego. Na měſeſe ſo tam podachmy a hľuboko do ſhyna ſaleſechmy. Bě to po doſhim cžoſu ſaſo prýni ſrōčz cžopke lehwo. Tu ſloržachmy ſebi ſwoju nuſu, na dalschi pſchichod po myſlujo, potom pak twjerde ſužnachmy a drěmachmy cžicho, kaž w cžopkym lóžku. Maſche ſpanje bě twjerde a doſhe, pſchetož jako wotužichmy; dha hižom ſlónčko wýſoko na njebu ſtejſeche; ale ſchto to dale ſchłodžesche? my ničo njeſkomđichmy.

Stróžele běchu pak nam na ranje tola hiſčeze pſchihotowane; pſchetož ſédom běchmy ſtanhlí a ſtawý trochu roſcěahali, dha ſo wrota wočimichu. My ſebi na nadpad pomýſlichmy, měnjo, ſo ſu njeſcheczelio ſa naſchej cžerju ſchli, kotrejž bě pſches mały ſhnežk hacž k ſhynowej kólni woſnamjena. Bjeshóžni koſakojo njeſachmu njeſmało dobre noſhy, wbohich njeſcheczelow wuſlédžecž. Žadny mojich towařichow njeſtweri ſo hibnycz; my wſchitzh wčipni ſdychowachmy, ſchto tola ſ teho budže. Tola tón ras bě bojoſc podarmo. Najprjódžy naš hižom to trochu ſměrowa, ſo naſchi pſchecžiwnizh žaneje harh nječinjachu. Duž bu wobsanknjene, ſo

dyrbí jedyn wot naš někaſ ſkrađu won poſladacž; a k temu buch ja poſtajeny, doſelž trochu po pôlſtu a ruſku rěčach. Ža wſchu ſwoju hromadu wſach, poſladach pſches ſchmaru, a kožo wuhladach? jeno jenicekho burika, kiž bě tu po ſhyn ſa ſhvoj ſkot pſchischoſ. Šhyn wón do ſchěrokeho měcha tylaſche, kotrejž bě nimale na ſaſ ſpodobny, doſelž bě ſ wobrocžu. Nětlo tež wón mje pýtny a bě runje taſ ſastróženy, kaž my předy. Wón njevjeđiſche, hacž by cžekal abo niz. Ža pak jemu k temu hromadu njeſtach; pſchetož jako ſo wón wobrocži, pýtnych, ſo ma wón w rubjanym wačžoku malu poſkrutku hľěba. Ma měſeſe jeho wo hľěb proſchach, praſo: „Proſchu wo hľěb, daj mi, ſhym hlođny.“ Ma to wón nót wuczeze, poſkrutku roſkra a mi poſoju poſa. Mjes thym pſchileſchu moji towařichu a nuczachu mje, ſo bych tola tež wo tu druhi poſoju proſhyl. Duž to cžinjach a poſaſowach pſchi thym na ſwojich hlođnych pſcheczelow. A hlej, ja doſtach tež tu druhi poſojeſku. To bě prýni ſrōčz, hdžej ſo nam w zusbjie ſmilnoſež doſta. Moji wboſy towařichu njeſmało wulke wocži na darjeny hľěb cžinjachu, pſchetož ſa wjely měſazow hižom žaneho wjazh jědli njebechmy. A hlej, luby Boži dar tež hiſčeze ſuchi jěſcz njeſtrjebachmy, runjež nam tež tajki kraſnje ſkodžesche. Njeſaloſto naſchego nózneho ſchwa nađeňdžemy njeſužy hromadu požolnych kočžow, ſ kotrejž jedyn wotwrichmy. Tu wſachmy někotre plaſty mjeđu, kiž nam wubjernje derje ſkodžesche, runjež běſche cžorny, kaž wſchitkón ležny měd. Pežolkam pak žaneje njeſuboſeže ſ naſchim rubjenſtowem cžinili njebechmy, pſchetož my běchmy na kočž trjechili, w kotrejž běchu wone we wulke ſymje ſmiersle. Maſche rukli běchu wot ſlepjazeho mjeđa zyle cžorne, duž je ſebi we mlodym ſněhu trjechachmy, ale wone pſchetož kaž ſaſepjene wostachu. Teho pak my tež dale ſedžbu njeſeſachmy, pſchetož my hižom měſazh doſho na žane myče njeſyſlachmy.

Tak ručje hacž móžno nětlo dale puczowachmy, tola džeržachmy ſo pſchetož bôle k pobocžnym puczam, ſo njebechmy koſakam do rukow padnyli, kotrejž na wſchitkách dróhach kaž njeſviedra woſko ſchachu. Njerědo ſ ſeſha won wiđachmy, kaž buchu dželby fran-žowſkich a druhich woſakow wot koſakow do hľubſcheje Ruſowſkeje wjeđzene. Sajecži džechu kóždy ras woſrjedž pucža a na woběmaj bokomaj ſchachu koſakovo ſ doſhimi lebijem. W cžemných ležach měſachu požlenſchi woſebje ſedžbowacž doſč, pſchetož nje-ředko ſuže ſo tu a tam jedyn jath woſak do hysteho leža a bě taſ ſa nich ſhubjeny. Haj, koſakam ſhano potom cžekuj, tola wjelkam runje do ſhlamow ſaběža, a lubu domiſnu tola nje-mohlada. —

Hubjenſtwo pak naš bórſy ſaſo po ſtarym waſhnu cžwiſo-wasche a my wobsanknachmy, ſo čzemž do prýneje ſeſcheje wžy hič, hejſo-li žaneje nađeňdžem. A hlej, jako njenadžuižy ſ ſeſha wuſtupichmy, dha ležesche pſched nami mała wjeska. Duž runje na nju džechmy.

Wžy ſu tu ſ wjetſha wſchitke jara rjenje twarjene; wſchitke domy ſteja w ryhku, ſwifle na dróhu poſaſuja. Twarjenja ſu tu najbóle drjewiane.

Zaſo bliže do wžy nuts pſchiúdžechmy, pýtnachmy, ſo ſu jena ruſka batterija ſteji, kotrejž konje běchu ſwupſchahane. Kanonierojo ſedžachu woſko wohnja. Zaſo wobrocžiež ſo njeſožachmy, pſchetož woſazh ſeſha ſo na naš dohladali, a bychu ſo wěſče ſa nami podali, bychmyli cžekali. Maſch wýſhli ſhoni Vogel nam hiſčeze pſchiręcžowasche, praſiž: „Džecži, hubjenſtwo ſo nam tola hič njembže, hacž je ſo nam hacž dotal ſchlo, ſhiba ſo wſchitzh w tutym žaſoſczeſpołnym kraju wostanjem.“ Maſch na-pohlad wěſče rjanh njebeſche, jako we ſwojej storhanej drasze do wžy ſastupichmy. Woſazh měſachu naš drje ſa proſcherjow.

Duž dha my bliže pſchiúdžechmy, a dyrbjach ja jako ſſerb ſaſo ſ Ruſami rěčecž. Ža najprjódžy woſakow proſchach, hacž

szměm̄ ſo ſnano trochu wohrjewac̄, dokelž ſm̄ zyle psche- mjerſnjeni. Woni nam to wotpuſchczichu a potom ſo naš pra- ſchachu, ſ wotkal my ſm̄. Ta praſach, ſo ſm̄ ſ Póſkeje. To nam woni wérjachu. Tak ſmědžichy ſo wohrjewac̄, a kufk khleba nam woni tež dachu. Taſko rufki wychk na Vogelowym klobuku kufk tressy pýtny, da wón jemu hiſchče něſchtō khleba a nehdze poł rubla ſlēbornych pjenjes. Maſch wychſchi ſanonier bě rjanu a ſrbſtmu muž tež někto hiſchče w hubjenſtwje. Wón bě prjedy často jara kruth był, woſebje na exerzirniſchczu w Radeburgu. Tam bojesche ſo jeho kóždy, hdž wón ſ czežkej knutu po tehdomniſchim waſchnju mjes rekrutow ſtupi; wſchak bě wón junu jenemu rekrucze wóčko na tajke waſchnje wudyril.

My ſebi hížom myſlicz počachmy, ſo je wſchitka nufa ſkor poſchétrata — ale, luby Božo, wono zyle hinač poſchinidze.

(Poſchichodnje dale.)

Na pokutnym dnu.

(1. Sam. 3, 10.)

Kneže, rěč! Twój wotrocžk ſlýchſhi,
Kíž ſo we wutrobje thſchi
S twojich czežkých hréchow dla.
Rěč! wón mijelči, hoſočz cžuje,
Dusche nuſu wopſakuje
A ſo hréchow wuſnawa.

Rěč, ſo Tebi ſlužicž mam̄,
Žiwiſenje czi poſhwjecžam̄,
S twojej hnadi pohnucži.
Hdž naš Twoja ſmilnoſcž hréje,
Duscha ſbóžny poſoſ ſměje;
Hrěch ju wjazh njerudži.

Wabi čeſlna žadoſcž ſ nowa,
Njedžiwač na Twoje ſlowa,
Rěč a khostaj, ſudž Th naš!
Wutorhni duschu ſe ſlaženja
A móz Chrysta wumozjenja
Wjedž ju na njebjeſki ſwaſ!

Rěč, hdž luboſcž ſ Tebi mréwa,
So nam duschu ſ nowa hréwa.
Sswjate plomjo njebjeſte.
Rěč tež, jeli dwěl naš třeži,
Kſchiz a horjo njebjo mróči,
Daj nam prawe poſnacze.

Kneže, rěč, hdž hréch naš jima,
Duch ſa Twojej hnadi poſhima;
Njemelči tehdby, wodaj nam.
Poſches ſrej Chrysta wucžiſczeni
Ssm̄ my potom wobſboženi
Cžoſnje jow a wéčnje tam!

K. A. Fiedler.

Ti kſchizé.

Powjedańczo po podawku ſe Sſerbów.

(1. poſracžowanje.)

II.

Někto pocza ſo tež mjes ludžimi powjedac̄, ſo chzetaj Králež ſan a Libſchez Turij wobaj Wjeňkez Hertu mécž a ſo ſtaj teho- dla poſchiziwnikaj. To bě hnydom witana poſchiležnoſcž, wobeju hiſchče bôle roſhoricž. Maſwjetſchi džel wjeſnicžanow hidžesche woraſaweho, hrubeho a hordeho Turja runje tak, kaž rjanu, ale njewobſtajnu, čeſczelatominu a lohkomyſlinu Hertu. Poſchejachu jej, ſo by ſebi Turja wuſwolila a ſ tym ſa hwoju poſchinoſcž po- khostana była. ſana pak lubowachu a wažachu ſebi, dokelž bě

dobrocžiwy, poſchitojny a tež ſamožith; duž bych u mnosy radu widoželi, ſo by ſo Herty wotrjek a tu abo tamnu ſ jich džowkow ſebi wuſwolil. Sapocža ſo potajkim njeſcheczijanske ſchczuwaniſe jeneho na druheho, mječoze ſkuſchowanje, ſwarzienje a donoſchenie kóždeho mjenje čeſtnego ſlowa, kíž běch u Wjeňkez abo jich Herta wo Králezach prajili; tež bu pilnje ſa tym hladane, hdž abo hdže je Herta ſi tym abo wonym powjedała, a čzople ſaſo temu, kíž runje pódla był njebě, donježene.

Tan drje chzysche ſ wopredka, poſches tajke ſchczuwaniſe a do- noſchowanje na Hertu roſmjerſany, jej hicž dacž a wo nju ſo wjazh njestarač; ale trjechi-li ſo ſ njeju, mjeſeſche ſo wona ſ njeju tak poſcheczelnje a luboſnje, porokowaſche jemu ſ wutro- nymi ſlowami, čeħodla ſo jeje ſdaluje a niežo njespýtuje, ſo by ju Turij napokoj wostajil. Namjetowaſche ſi Tan, ſo njespachija, čeħodla ſ wonym runje tak dobrocžiwe wobkhađza a jemu ani ſ najmjeňſchim na ſroſymjenje njedawa, ſo jeho wuſtacž njemóže, ſamoſwiesche ſo, ſo ſo jeho ſkóſče boji.

„Wſchak jemu tež ſi pueža njeñdžesč, hdž mohla ſo jeho prawje derje ſminycž! — A waſhi maju jeho radſcho hacž mje! — To ſhym widžal, hdž běch wondano pola waſ.“

„Ach, to jeno tak čzinja, poſchetož woni ſo jeho runje tak strachuja kaž ja. — Wuſtupuj jeno th kručiſcho napschecžo njemu a njedaj ſo wſchudžom wotſtorowacž.“

Takle bě Herta Tana poſched ſamym pôſtnizami powučila a poſched nim ſo wuſamoſwala; ale hdž běch u potom kołbaſnizy, pedžesche mjes druhimi holežatami, wjeſele ſo poſhměwkujo, ſo jejnaj lubowarzej na ſebje hroſnje čzinitaj a ſo wo to torhataj, koth ſhmel ſ njeju rejwacž. Turij bě dženba wjele hrubischi a poſchecziwiesche ſo tamnemu, hdžez ſo hodžesche. Wjecžor bě Tan delſach wo jſtwje pobyl, a hdž ſo wróči, rejwacze hížom Turij ſi Hertu. Po ſchtucžzy wſa ju ſaſo Tan. Tu wotſupi wony napschecžo njemu a džesche: „Sshym dha twój hólz, ſo mi kaž mi a tebi niežo rejwaczu bjerjeſch?“

„A ſhym ja twój? — Th ſy mi ju wſaſ — niz ja tebi! — Myſliſch dha, ſo móžesč poſchetož ſo mnú cžinicz, ſchtož chzeſch? — Poſched tobu chzu ja mér mécž — njedam ſebi wjazh rejwaczu ſ reji bracž!“

„Ja tež niz, ani ſebi wot tebje roſkaſowacž, ſi kim hicž nje- ſměk!“

„Njeſhym tebi hiſchče nihdy roſkaſowaſ, ſo ſ tej abo tamnej rejwacž njeſhmeſch — moju rejwaczu pak tebi njedam.“

„Poſádu, ſ fotrejž chzu; hacž th ſ njej rejwacch abo niz, je mi wſho jene.“

(Poſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

Sa ſararja w Klufſchu je ſo wuſwolik knjeg ſarar Handerik we Lupoji. I. haprleje ſtupi knjeg ſarar Vérnik w Klufſchu do wotpočinka. Duž ſo Lüpjanſke ſarske měſtno wuprósdi a najſkerje čežko knjega duchowneho ſa to ſarske měſtno w tym čaſu namaka, dokelž po naſchim wjedzenju tu žadyn kandidata nije.

— Sſrjedu 3. mérza (poſlutny džen) ſo kollektu ſa ſnutſkowne miſionſtvo w ſakſkych wofadach hromadžuje, a woſebje ſnutſkowne miſionſtvo ma we wójnskim čaſku ſwoj čežki a wulſi nadawſ. To roſjaſnjuje nam lecžaze kópjeno krajneho towar- ſtwa ſa ſnutſkowne miſionſtvo, fotrejž je ſo tež w tym lecže w ſerbſkej rěči wudalo. My jo porucžam̄ lubyム ſſerbam ſ nadrobnemu poſchepytanju, ſo by ſo wažnoſcž kollektu poſnala a ſo woporniwe ſkładowaſo ſa wulſi a wažný ſkuk ſnutſkowneho miſionſtwa.

— Po krafnym dobycžu naſheho wójſla w naraſtſej Pruskej je někto tale wboha wot njepoſchecžela čežko domaprytanā krajina wot ruſiſh njeſcheczelow wucžiſczena a je ſo dotalnym wobhodlerjam ſaſo dowoliſo, ſo domoj wróči, hdž tež ſrudnie wupuſczena a ſanicžene ſwoje statki ſ wjetſha namakaju.

Samolwity redaktor: J. Gólc. ſſoburedaktor: K. A. Fiedler.

Čzischčeř a naſlađnik: M. Smoleř.